

Hóvirág cukrászda

Hazatér-e?

Az iparoslevél megszerzésének öröméből linzert,
mignokat és aprósüteményt hozatott a Hóvirág cukrászdából.
Az alumínumtálcák mint a régi ezüstök, pedig gyermekkorában
a szakácsnő sütött. A gyermekkorban látott élet nem segít.
Amit a lánya lát, mihez lesz mankó?
A vendégek sehol még. Mindig késnek. Hazatér-e?
Mától fehérnemű-készítő. És az is jó, hogy él.
Megfeszül. És összeomlik.
Nincsen elég szám, személy. A távol túl erős
kapocs. A férje után fénykép sem maradt.
Csak mondatok. Bizonytalan remény. Reménytelen.

Kék bárány

Ez egy bezárt szoba, ebben élek.
Egy kék bárány az órám, és a számlapon
betűk. Mert minden betű, ami nem mutat.
És soha nem lesz éjfél, a négy O birodalma.
Mert addig, amíg várom, alszom el.
Pedig félek aludni, az álom zárt szoba,
és az ébredés is végtelen, védtelen.

Másik vakság

Moszkva sincsen távolabb, és ott sincsen közel.
A metróhoz vezető utat ötkopejkás nyitja.
A naplót otthonhagyta, csak az anyjának ír
hosszú leveleket, pedig ő majd hamarabb érkezik haza,
pontatlan emlékekkel, a levél lesz pontos.

Moszkva, a színház is múzeum, a korszellem
épp az örök emberi. Minden vakság jól látja a másikat.
A metrókaput ötkopejkás nyitja, és öt kopejkával
bármeddig elutazhatsz, amíg nem érsz
a földfelszínre.

Tésztanap

Köveket cipelek, pedig számlapok.
A napot mindig túl közelről néztem,
ahonnan csak a tízórai látszik és
a pénteki ebéd, a tésztanap. És megszámloltam
minden mákszemet. Az érintés hiányát
megneveztem. És aztán elcsúsztam,
a figyelem hiánya: jég. Most messziről figyelem,
a múltam hogy nyüzsög. Hogyan hagy el.

Egy bezárt szoba

Milyen sokan magányosak ebben az egy szobában!
Egy időben és az idő zsírpapírján láthatatlanul.
Te elszabott idő, gyerekzsivaj, rom-élet és
enyészet. Milyen sokan születnek hanyatlásba,
és a boldog kiskor dekadencia. Tudtuk-e, hogy
a fénykép csak nyom lesz, mankó a félelemnek?
Hogy az idő véges, de hátra mélyül egyre?
Milyen sokan féltek ebben az egy szobában!
És a férfiak, mint tévedés, fakultak el a képen.

Az anyám szüzessége

Ahogy minden gyerek. Nem hiszi el, hogy ő is
abból az izamos ölelésből születhetett.
Hazudtat az anyjával magának vétlen, védtelen
mozdulatot. Pedig az anyja épp kilenc hónapra
született egy fotó nélkül maradt esküvő után,
ő pedig túl későn, és e későtől lett az, aki.
Kilenc hónappal a „Ki tud többet a Szovjetunióról?”
elmaradt döntője után. A véletlen találkozás
a férjjel, akivel pedig egy szobában lakik.

Egy seb

Néha, mint egy seb, megnyílik a családom története.
Pedig nincs is család, csak általam.
Az a sok kusza történet, befejezetlen és egymásba
torlódó, mind nem egy család,
de én vagyok a forrpont.
Mikor már távol vagyok, a kép hirtelen éles,
és egyszerre látom az összes tévedést.
Ez az én családom. Most már biztosan,
mert minden tévedésük végleg az enyém.

Túl erős kapocs

Az iparoslevél megszerzésének öröméből mignokat,
linzert és aprósüteményt hozatott a Hóvirág cukrászdából.
Az alumínumtálcák messziről ezüstnek, a papír selyemnek tűnt
a két megmaradt szoba egyikében, a gyerekszemmel
hatalmas asztalon. Vendégeket vártak egy új korszak
kezdetén, mikor újra van biztonsági háló. Megfeszül.
És összeomlik. Bár nem értett semmit, neki kellett haza-
küldenie az anyja vendégeit. Fél év Lipótmező,
ő a nagynénjénél. Nincsen elég szám, személy.
A távol túl erős kapocs lesz. Miután visszajön,
örök vendég a saját otthonában.

 Turi Tímea (Makó, 1984): költő, író, újságíró. A Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskola Modern Magyar Irodalom alprogramjának PhD-hallgatója.